

ΤΟ ΒΙΟΛΙ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

γιά να βασισθή κανείς, γιατί κάθε σανίδα αλλάζει ως προς τούς πόρους, την πυκνότητα, την ηλικία και το στέμα.

3) Νομίζω ότι η παλιά μέθοδος του προσεκτικού λαδώματος του ξύλου και του μετέπειτα γομαρίσματος έπηρεάζει ούσιαστικά την ποιότητα του ήχου. Έχει μεγάλη σημασία ο έμπιστος του ξύλου σε διάφορους βαθμούς με λάδι, σπέρτο, γόμα της μίας ή άλλης ποιότητας. Άσφαλώς ώρισμένες παλιμικές ιδιότητες θα έπηρεάζονται αναλόγως του βαθμού του κλεισίματος των πόρων του ξύλου, γιατί και ο κοινότερος όργανοποιός σήμερα παραδέχεται ότι το βερνίκι της Κρεμόνας και ο ακριβής τρόπος χρήσεως είναι άγνωστα. Όσον αφορά το βερνίκι του βιολιού που περιέχει *Ambra*, υπάρχουν διάφορες εκδοχές. Ο χημικός *Marlin* το 1737, το χρόνο ακριβώς που πέθανε ο *Stradivari*, βεβαιώνει ότι ο *Stradivari* δέ χρησιμοποίησε ποτέ *Ambra* μέσα στο βερνίκι του. Μόνο για τα βιολιά *Joseph Guarneri del Gesu*, λέγεται ότι ανέκαλύφθη *Ambra* στο βερνίκι, αλλά δέ μάς είναι γνωστή αυτή η ανάλυση. Επίσης τελείως άβασιστος τρόπος είναι να τρίβη κανείς την επιφάνεια ενός βιολιού και να μορφή μυρίζοντας να μαντεύσει τι κρύβεται στο βερνίκι.

4) Αν πράβεχθομε ότι οι αναλογίες ενός βιολιού είναι ακριβείς, και ότι η στήλη αέρος, έχει το ίδιο κυβικό περιεχόμενο που αντιστοιχεί με 512 παλμούς στο δευτερόλεπτο, πάλι χρειάζεται έπιστοιμένη μελέτη των παλιμών ιδιοτήτων κάθε είδους επιφανείας ξύλου.

5) Τότε ύπρχε άπεριόριστος χρόνος, ο οποίος δυστυχώς σήμερα δέν ύπρχει, χρόνος ο οποίος διαρκούσε επί όλόκληρης γενεάς για άτέλειωτους πειραματισμούς, παρατηρήσεις, μελέτες, σκέψεις και συγκρίσεις. Ο ίδιος τεχνίτης κατασκεύαζε κάθε τμήμα του βιολιού του και έτσι ήξερε τις άμοιβαίες δυνατότητες και την άμοιβαία έπενέργεια των διαφόρων τμημάτων του. Έτσι κάθε βιολί έχει τά δικά του προτερήματα, τή δική του ψυχή. Και όπως λέει με τόση ποιηση ή Κα Σοφία Σπανουδη εις ένα της έρβρο «Μουσικοί θρόλλοι».

«Υπάρχουν βιολιά που τραγουδούν και όταν κλαίνε. Και ύπάρχουν βιολιά που κλαίνε και όταν τραγουδούν. Βιολιά που αναβίνουν έπικλήσεις άθών ψυχών και βιολιά που ξεκιίζουν την ψυχή σαν κατάρες άνέκκλητης καταδικής. Άλλα σκορπίζουν άντίλαλους όλόχρυσους από τά βάθη άλλωτινών καιρών. Άλλα δείχνονται άνυπόσταχα στο δημιουργικό σπασμό του καλλιτέχνη, την ώρα της ψυχικής μετουσίωσης του ήχου.»

Δυστυχώς όμως τό έπάγγελμα του κατασκευαστού βιολιών φθίνει. Η πραγματική αίτια τής παρακμής του έπαγγέλματος αυτού είναι ότι ελαττώθηκαν οι πλούσιοι έρασιτέχνη που ήθελαν να παίζουν με καλά βιολιά.

Επίσης φταίει και τό ραδιόφωνο κατά πολύ στην κρίση αυτή.

Η τιμή ενός καλού μοντέρνου βιολιού ήταν προπολεμικός 20.000 προπολεμικών δραχμών. Σήμερα θα στοιχίζε 30 έως 40 λίρες. Για τήν κατασκευή ενός βιολιού χρειάζονται πέντε ή έξι εβδομάδες, για τό βερνικωμά του όμως απαιτούνται δύο έως τρείς μήνες. Τό

καλό βερνίκι βελτιώνει τόν ήχο και προστατεύει τό βιολί από τήν υγρασία.

Αλλά είναι τά μουσικά που κάνουν τό βιολί τόν πραγματικό βασιλέα τών όργάνων που με τό καλό χειρισμό αποδίδει ήχο ώραιότερο και από τήν ανθρώπινη φωνή με πάμπολλες βαθμιαίες και διαφορετικές άποχρώσεις. Γι' αυτό ή έκλογη του βιολιού για ένα κολλιτέχνη είναι τόσο λεπτό ζήτημα, γιατί τό βιολί δέν είναι άλλως ένα όργανο, αλλά ο έμπιστος τής ψυχής του.

ΤΑΣΟΣ ΝΙΚΟΚΑΒΟΥΡΑΣ